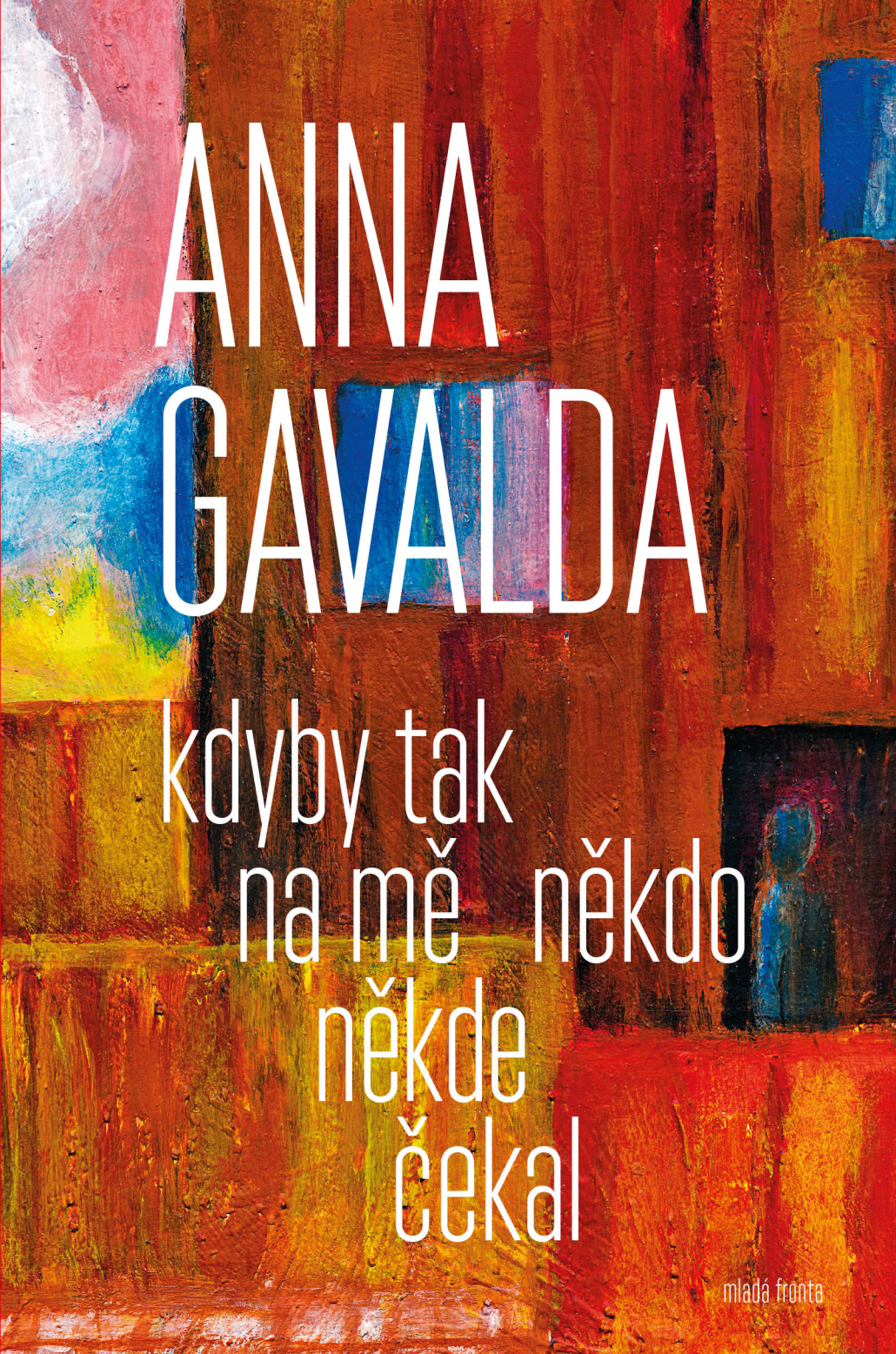

An abstract painting with a rich, textured background of warm colors like red, orange, and yellow. There are some cooler blue and white patches. A faint, dark blue silhouette of a person is visible on the right side. The text is overlaid on this background.

ANNA GAVALDA

kdyby tak
na mě někdo
někde
čekal

mladá fronta

Kdyby tak na mě někdo někde čekal

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Anna Gavalda

Kdyby tak na mě někdo někde čekal – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ANNA GAVALDA

kdyby tak na mě někdo někde čekal

ANNA GAVALDA

kdyby tak
na mě někdo
někde
čekal

Překlad Silvie Dokulilová

Všechna práva vyhrazena.

JE VOUDRAIS QUE QUELQU'UN M'ATTENDE QUELQUE PART

© Editions Le Dilettante – Paris 1999

Published by arrangement with Lester Literary Agency

Translation © Silvie Dokulilová, 2013, 2018

Cover illustration © Michal Chodanič, 2018

ISBN 978-80-204-4583-4 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5061-6 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5060-9 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5062-3 (Mobi)

JAK NA VĚC V SAINT-GERMAIN-DES-PRÈS

SAINT-GERMAIN-DES-PRÈS...!? Určitě mi řeknete: „Co tě to napadlo, holka nešťastná? Něco tak otrěpanýho! Saganka to zpracovala už dávno před tebou, a navíc – kam ty se na ni hrabeš!“

Já vím.

Jenomže co chcete... já si fakt nejsem jistá, jestli by se mi tohle všechno mohlo přihodit na bulváru Clichy, tak to zkrátka je. Takový je život.

Ale nechte si své úvahy pro sebe a poslouchejte mě, protože cosi mi říká, že vás tahle příhoda pobaví.

Vy přece zbožňujete náhlá vzplanutí. Když vás šimrají u srdíčka ty slibné večery, ti muži, kteří vás nechávají věřit, že jsou svobodní a tak trochu nešťastní.

Já vím, že to máte rádi. To je normální, vždyť přece nemůžete číst harlekýnky za stolečkem U Lippa nebo v kavárně Aux Deux-Magots.¹ Jasně že ne, to by přece nešlo.

Takže dnes ráno jsem potkala na bulváru Saint-Germain muže.

Já jsem šla nahoru a on dolů. Byli jsme na straně sudých čísel, na té elegantnější.

¹ Proslulá místa setkávání pařížské kulturní smetánky ve čtvrti Saint-Germain-des-Près (pozn. překl.).

kdyby tak na mě někdo někde čekal

Viděla jsem ho přicházet už zdálky. Nevím, snad to byl jeho způsob chůze, tak trochu ledabylý, anebo cípy pláště, které povlávaly před ním... Prostě, byla jsem od něj na dvacet metrů a už jsem věděla, že se s ním neminu jen tak.

Trefa do černého. Jen co se přiblížil, už vidím, že po mně pokukuje. Hodím po něm šibalským úsměvem, styl Amorkův šíp, ale v kapku rezervovanějším provedení.

On se na mě taky usměje.

Jdu dál svou cestou, nepřestávám se usmívat a myslím přitom na *Kolemjdoucí* od Baudelaira (už s tou Sagankou před chvílí vám přece muselo dojít, že mám to, čemu se říká literární povědomí!!!). Zpomaluji, protože se snažím rozpomenout... *Tu štíhlá, ve smutku a velebná v svém žale...* dál nevím... a pak... *šla žena mimo mne a rukou okázale si nesla, zvedala svých šatů zdobný lem...* a pak nakonec... *ty, již bych miloval, ty, ježs to věděla!*²

Pokaždé mě to dostane.

A po celou tu dobu, ó má božská nevinnosti, cítím na sobě pohled svého svatého Šebestiána (všímáte si, ta narážka s tím šípem před chvílí – tady vám nezbyvá, než dávat hezky pozor, milánkové!). Ten pohled mám pořád v zádech. Příjemně mi zahřívá lopatky, ale radši chcípnout, než bych se otočila, to by mi pokazilo básničku.

Stála jsem na kraji chodníku a ostržím zrakem sledovala proud aut, abych mohla přejít na úrovni ulice Saints-Pères.

2 Text básně přeložil Jaroslav Haasz (Paseka 2001), název básně používáme v obvyklejší podobě, než jakou uvádí tento překladatel (pozn. překl.).

Jak na věc v Saint-Germain-des-Près

Pro upřesnění: na bulváru Saint-Germain Pařížanka, která je co k čemu, nikdy nepoužije přechod pro chodce, když auta stojí na červenou. Pařížanka, která je co k čemu, sleduje ostržím zrakem proud jedoucích aut, aby se mohla vrhnout přímo do něj, i když je jí jasné, že si zahrává.

Zemřít pro výlohu firmy Paule Ka. Jaká to slast.

Konečně se vrhám kupředu, když tu mě zarazí jakýsi hlas. Nebudu vám tvrdit, že to byl hlas „vřelý a mužný“, jen abych vám udělala radost, protože tak tomu nebylo. Byl to prostě jen hlas.

„Promiňte...“

Otáčím se. No ne, ale kohopak to tady máme...? Má sladká kořist, vyhlédnutá před chvílí.

Nejlepší bude, když vám to řeknu rovnou: od tohoto okamžiku je s Baudelairem ámen.

„Tak jsem si říkal, jestli byste nebyla pro a nezašla se mnou dneska na večeři...“

Potichoučku si pomyslím: „Páni, to je romantika...“, ale odpovídám:

„Jdete na to trochu hopem, ne?“

A on hned na to, a přísahám, že nelžu:

„Souhlasím s vámi, je to trochu rychlé. Ale když jsem se na vás tak díval, jak se mi vzdalujete, řekl jsem si: vždyť to nedává žádný smysl, potkám na ulici ženu, usměju se na ni, ona se usměje na mě, zavadíme o sebe, a pak se jeden druhému ztratíme v davu... Ne, doopravdy, to vůbec nedává smysl, to je dokonce přímo absurdní.“

„...“

kdyby tak na mě někdo někde čekal

„No co si o tom myslíte vy? Připadá vám, že to, co tady vykládám, je úplně padlé na hlavu?“

„Ne, ne, vůbec ne.“

Začínalo mi být tak trošku šoufl...

„No tak...? Co na to říkáte? Třeba tady, dnes večer, za chvíli, v devět, přesně na tomhle místě?“

Vzpamatuj se, děvenko, kdybys měla večeret se všema chlapama, na který se usměješ, kam bys přišla?

„Řekněte mi jeden jediný důvod, proč bych měla přijmout vaše pozvání.“

„Jeden jediný důvod... panebože... to po mně ale nechcete jednoduchou věc...“

Pobaveně na něj pohlédnu.

A pak, bez varování, cítím, jak mě bere za ruku:

„Myslím, že jsem právě přišel na jeden více méně přijatelný důvod...“

Přejede mojí rukou po své neoholené tváři.

„Jeden jediný důvod – tak tady ho máte: řekněte ano, ať mám příležitost se oholit... No vážně, myslím, že vypadám o moc líp, když se oholím.“

A vrací mi mou ruku.

„Ano,“ říkám.

„No sláva! Pojdme přejít spolu, prosím vás, nerad bych vás ztratil zrovna teď.“

Tentokrát jsem to já, kdo se za ním dívá, jak odchází opačným směrem. Určitě si mne tváře jako chlap, co právě dojednal výhodný obchod...

Jsem si jistá, že je náramně spokojen sám se sebou. A má proč.

Jak na věc v Saint-Germain-des-Près

Nálada na konci odpoledne je trochu nervózní, to musím přiznat.

Ta, která jinému jámu kopala a sama do ní spadla (fuj, to je bláta!), teď právě řeší, co na sebe. Bez gumáků ani ránu.

Jsem trochu nervózní, jako dívka na prvním plese, která ví, že se jí účes dvakrát nepovedl.

Trochu nervózní, jako na prahu nové lásky.

Pracuji, zvedám telefony, posílám faxy, dokončuji maketu pro grafika (to dá přece rozum, no jasně... Energická kočka posílající faxy z okolí Saint-Germain-des-Près, ta musí dělat někde ve vydavatelství, no jasně...).

Konečky mých prstů jsou ledové a každou větu, co mi kdo řekne, si nechávám opakovat dvakrát.

Zhluboka dýchej, děvenko, pěkně zhluboka...

Mezi psem a vlkem se bulvár zklidnil, aut ubylo.

Z chodníků se sklízejí kavárenské stolky, na prostranství před kostelem postávají lidé, co na někoho čekají, z kina Beauregard se táhne fronta těch, co touží zhlédnout nového Woody Allena.

Určitě bych neměla přijít první. Ne. A co víc – dorazím dokonce s menším zpožděním. Nechám ho po sobě trochu toužit, to bude nejlepší.

Dám si tedy nějaký životabudič, aby se mi vrátila krev do prstů.

Ne v Deux-Magots, tam večer chcípnul pes, když nepočítáme pár tlustých Američanek, číhajících na ducha Simone de Beauvoir. Zamířím do ulice Saint-Benoît. „Le Chiquito“ bude pro mě přesně to pravé.

kdyby tak na mě někdo někde čekal

Zatlačím do dveří a hned se ke mně valí: pach piva smíchaný s pachem studeného kouře, cinkání hracích automatů, majestátní majitelka lokálu s obarvenými vlasy a nylonovou halenkou, přes kterou prosvítá podprsenka s kosticemi jako hrom, v pozadí šumí zpravodajství z večerních dostihů ve Vincennes, k tomu pár zedníků ve flekatých montérkách, kteří se snaží ještě trošku pozdržet okamžik návratu do samoty nebo ke své staré, a štamgasti nad hrobem se zažloutlými prsty, co všem pijou krev se svým regulovaným nájemným z osmačtyřicátého.³ Prostě balada.

Ti od baru se občas otočí a pošouchují se jako školácci. Mám nohy v uličce, a jsou to dlouhé nohy. Ulička je dost úzká a moje sukně velmi krátká. Vidím, jak se jim ohnutá záda otřásají smíchem.

Kouřím cigaretu a kouř odfukuji daleko od sebe. Civím do prázdna. Teď už vím, že v cílové rovnici vyhrál *Beautiful Day*, s kurzem deset ku jedné.

Vzpomenu si, že mám v kabelce knížku *Kennedy a já*, a říkám si, jestli bych neudělala líp, kdybych zůstala tady.

Čočka s uzeným a půl džbánu rosé... No nebylo by mi blaze?

Ale vzpomatuji se. Vy jste přece tu, nahlížíte mi přes rameno a čekáte lásku (nebo víc? nebo méně? nebo snad ne tak docela?) společně se mnou – přece vás nenechám ve štychu kvůli majitelce Chiquita. To by bylo trochu silný kafe.

3 Právní úprava přijatá ve Francii v r. 1948 měla za cíl zabránit prudkému růstu nájemného v důsledku poválečné bytové krize.

V současnosti je v bytech spadajících do „režimu zákona z roku 1948“ – jde často o byty obývané staršími lidmi, kteří uzavřeli smlouvy v poválečné době – zcela netržní, směšné nájemné (pozn. překl.).

Jak na věc v Saint-Germain-des-Près

Vycházím odtamtud se zružovělými tvářemi a chlad mi bičuje nohy.

Je tam, na rohu ulice Saints-Pères, čeká na mě, vidí mě, jde ke mně.

„Už jsem se bál. Myslel jsem si, že nepřijdete. Zahlédl jsem svůj odraz ve výloze, líbily se mi mé hladounké tváře a docela jsem se bál.“

„Omlouvám se. Čekala jsem na výsledek večerního dostihu z Vincennes a nějak jsem zapoměla koukat na hodinky.“

„Kdo vyhrál?“

„Vy sázíte?“

„Ne.“

„Vyhrál *Beautiful Day*.“

„No jasně, to jsem si mohl myslet,“ usměje se a nabídne mi rámě.

Šli jsme mlčky až k ulici Saint-Jacques. Čas od času se na mě nenápadně podíval, zkoumal můj profil, ale já vím, že v tom okamžiku si spíš kladl otázku, jestli mám na sobě punčocháče, nebo punčochy.

Trpělivost, chlapče, trpělivost...

„Zavedu vás do jednoho podniku, kde to mám rád.“

Už to vidím... uvolnění, ale zároveň nechutně servilní číšníci, kteří se na něj spiklenecky usmívají: „Hezký dobrý večer, pane... (tak tohle je jeho novej objev... de to, ale ta brunetka minule byla lepší kousek) ...ten malý stoleček vzadu jako obvykle, pane?“... chvilka poklonkování (... fakt bych rád věděl, kam von ty baby chodí sbírat...?) ... „Můžu vám odebrat plášť??? Děkuji pěkně.“

kdyby tak na mě někdo někde čekal

Chodí je sbírat na ulici, ty truhlíku.

Jenomže to bylo úplně jinak.

Dal mi přednost ve dveřích malé vinárničky a otrávený číšník se nás tak akorát optal, jestli kouříme. Tím to haslo.

Můj společník nám sám pověsil oblečení na věšák a podle té půlvtěrinky rozpaků, která následovala, když spatřil můj výstřih, jsem usoudila, že nijak nelituje toho pořezání pod bradou, které si způsobil před chvílí při holení, když ho ruce odmítaly poslouchat.

Pili jsme vynikající víno z baňatých skleniček na stopce. Jedli jsme pokrmy lahodné a přesně vypočítané na to, aby nezkazily vůni našich nektarů.

Láhev Côte de Nuits, Gevrey-Chambertin 1986. Ježíšek v sametových kalhotkách.

Muž naproti mně popíjí a mhouří přitom oči.

Ted' už ho znám líp.

Má na sobě šedý kašmírový rolák. Starý rolák. Se záplatami na loktech, u pravého zápěstí utíká oko. Že by dárek k dvacátým narozeninám? Matinka, v rozpacích nad jeho poněkud zklamaným úšklebkem, říká: „No ták, určitě ho užiješ...“ Políbí ho a přejede mu rukou po zádech.

Diskrétní sako se tváří, jako by nebylo ničím jiným než tvídovým sakem, ale protože jsem tu já a moje ostríží oči, vím určitě, že je to sako střižené na míru. V Old England jsou totiž štitky o něco širší, když zboží pochází přímo z dílen Capucines, a já jsem ten štítek zahlédla, když se shýbal pro ubrousek.

Vsadím se, že ten ubrousek nechal spadnout schválně, aby si vyjasnil, jak je to s těma punčochama.

Jak na věc v Saint-Germain-des-Près

Povídá mi o spoustě věcí, ale nic o sobě. Pokaždé, když zabloudím rukou ke svému krku, má trošku potíže s dokončováním vět. Říká mi: „A co vy?“ ale ani já mu tu nehodlám povídat nic o sobě.

Při čekání na zákusek se moje noha dotkne jeho kotníku. Položí svou ruku na mou a pak ji rychle stáhne, protože na stole přistávají zmrzliny.

Cosi povídá, ale jeho slova jsou bez zvuku a já nic neslyším.

Tetelení.

Děs a hrůza. Právě mu zazvonil mobil.

Veškeré osazenstvo restaurace ho jako jeden muž probodává očima a on přístroj hbitě vypíná. Určitě se mu podařilo zkazit spoustu vynikajícího vína. Doušky, které se vzpříčily v podrážděných hrdlech. Lidé se dáví s prsty křečovitě sevřenými kolem rukojetí nožů nebo na skladech naškrobených ubrousků.

Tyhlety proklaté mašinky! Neutečete jim, jsou všude. Kdekoli, kdykoli.

Ten hulvát.

Cítí se trapně. Najednou mu začíná být trochu horko v tom maminkčině kašmíru.

Pokývne hlavou k jednomu i k druhému, jako by se snažil vyjádřit své rozpaky. Dívá se na mě a jeho ramena jsou náhle pokleslá.

„Mrzí mě to...“ Ještě se na mě usmívá, ale jeden by řekl, že už ne tak bojovně.

Odpovídám:

kdyby tak na mě někdo někde čekal

„To nevadí. Však nejsme v kině. Jednou někoho zabiju. Chlapa nebo ženskou, kteří se během filmu vykecávali do mobilu. Až si to přečtete v černé kronice, budete vědět, že jsem to já...“

„Budu to vědět.“

„Vy čtete černou kroniku?“

„Ne. Ale dám se na to. Teď, když mám naději, že vás tam najdu.“

Zmrzliny byly, jak bych to řekla... no prostě jedna báseň.

Když přišel čas na kávu, můj pohádkový princ, který se už stačil trochu otrépat, si přisunul židli blízko té moje.

Tak blízko, že teď už je to jisté. Jsou to fakt punčochy, co mám na sobě. Nahoře na mém stehně ucítil malý háček.

Vím, že v tuhle chvíli už nemá páru, kde bydlí.

Nadzvedává mi vlasy a líbá mě na šíji, do toho malého doličku vzadu.

Šeptá mi do ouška, že zbožňuje bulvár Saint-Germain, že zbožňuje burgundské a rybízovou zmrzlinu.

Líbám místečko, kde se pořezal. Však jsem se načekala, a tak si dávám záležet.

Kávy, účet, spropitné, naše kabáty, tohle všechno už jsou jen detaily, detaily, detaily. Detaily, které nás spoutávají.

Naše hrudní koše se můžou pominout.

Podává mi můj černý plášť a přitom...

Obdivuji ten umělecký kousek, klobouk dolů, Mistře, opravdu velmi diskrétní, sotva postřehnutelné, moc dobře vypočtené je to, a vynikající provedení k tomu: zatímco

Jak na věc v Saint-Germain-des-Près

klade plášť na moje nahá ramena, nabízející se a hedvábně jemná, najde si potřebnou půlvtěřinku, jakož i perfektní úhel, v němž se nakloní k vnitřní kapse saka, aby zkontroloval zprávy zanechané na svém mobilu.

Procítám. Bum, a už to je.

Ten zrádce.

Ten nevďěčník.

Cos nám to tu provedl, chlape nešťastná!!!

O co ses to staral, zatímco moje ramena byla tak oblá, tak vlhá, a tvoje ruka tak blízko!?

Jaká záležitost se ti zdála důležitější než moje řadra, která se nabízela tvým pohledům?

Čím pak ses to nechal rozptýlit, zatímco já jsem čekala, až ucítím tvůj dech na svých zádech?

To sis s tím svým podělaným krámem nemohl začít hrát až potom, teprve potom, co se pomiluješ se mnou?

Zapínám si plášť až ke krku.

Když vyjdeme ven, je mi zima, jsem unavená a je mi špatně od žaludku.

Prosím ho, aby mě doprovodil k nejbližšímu stanovišti taxíků.

Vypadá vyděšeně.

Volej SOS, chlapečku, máš k tomu vše, co potřebuješ.

Ale ne. Bere to s klidem.

Jako by se nic nestalo. Styl: doprovodím svou dobrou kamarádku k taxíku, budu jí třít rukávy, aby se zahřála, a důvěrně porozprávím o noci v Paříži.

Třída skoro až do konce, to teda musím uznat.

kdyby tak na mě někdo někde čekal

Než nastoupím do taxíku, černého mercedesu s espézetkou z Val-de-Marne, říká mi:

„Ale... uvidíme se přece ještě, že? Vždyť ani nevím, kde bydlíte... Nechte mi něco, adresu, číslo telefonu...“

Vytrhává kus papíru ze svého zápisníčku a škrábe tam čísla.

„Nate. To první je ke mně domů a to druhé, to je mobil, na tom jsem k zastižení kdykoli...“

Jo, to už jsem stačila pochopit.

„A hlavně se vůbec nerozpakujte, můžete mi zavolat opravdu kdykoli, ano...? Čekám na vás.“

Žádám šoféra, aby mě vysadil nahoře na bulváru, potřebuji se projít.

Kopu do imaginárních konzerv.

Nenávidím mobilní telefony, nenávidím Saganku, nenávidím Baudelaira a všechny tyhle šarlatány.

Nenávidím svou pýchu.

PŘERUŠENÍ

ŽENSKÉ, CO CHTĚJÍ MIMINKO, JSOU HUSY. Jsou to husy.

Sotva zjistí, že jsou v tom, a už otvírají stavidla dokořán: láska, láska, láska.

Už nikdy je potom nezavřou.

Jsou to husy.

Ona je jako ty ostatní. Myslí si, že je těhotná. Předpokládá to. Představuje si to. Není to ještě úplně nabeton, ale skoro.

Počká si ještě pár dnů. Aby se vidělo.

Ví, že v lékárně dostane těhotenský test značky Predictor, nebo tak nějak, za 59 franků. Pamatuje si to od prvního miminka.

Říká si: ještě dva dny počkám, a pak udělám test.

Samozřejmě že nepočká. Říká si: co je to 59 franků, když já jsem přece možná, možná těhotná? Co je to 59 franků, když to za dvě minutky můžu zjistit?

59 franků, aby konečně otevřela stavidla, protože vzadu to začíná praskat, vře to, víří se to a trochu ji z toho bolí břicho.

Utíká do lékárny. Ne do své obvyklé lékárny, ale do jedné diskrétnější, kde ji neznají. Tváří se lhostejně,

kdyby tak na mě někdo někde čekal

jeden těhotenský test prosím, ale srdce jí už tluče jako splašené.

Vrací se domů. Čeká. Vychutnává si to těšení. Test je tady, v kabelce na skříňce u vchodu, a ona? Ona se trochu chvěje. Situaci má ale stále pevně v rukou. Skládá prádlo. Jde do školky pro dítě. Povídá si s ostatními maminkami. Směje se. Má dobrou náladu.

Chystá svačinu. Maže chleby máslem. Dává si záležet. Olizuje lžičku od marmelády. Nemůže odolat touze zlíbat své dítě. Líbá ho všude. Na krk. Na tváře. Na hlavu.

Chapek říká, nech toho, mami, nevotravuj.

A tak ho posadí ke krabici s legem a ještě se chvíli motá okolo.

Schází po schodech. Snaží se ignorovat svou kabelku, ale nedaří se jí to. Zastavuje se. Bere si test.

Zápasí s krabičkou. Nakonec roztrhne obal zuby. Návod si přečte až za chvíli. Vyčurá se na tu věc. Vrací ji do kloboučku, ve kterém byla původně, jako se zavírá čínské pero. Drží ji v ruce a je to takové teploučké.

Odkládá to kamsi stranou.

Čte si návod. Je třeba počkat čtyři minuty a potom se podívat do kontrolních okének. Jestliže jsou obě okénka růžová, pak, vážená paní, je vaše moč plná HCG (lidského choriového gonadotropinu), jestliže jsou obě okénka růžová, vážená paní, pak jste těhotná.

To je ale doba, čtyři minuty! Jde si zatím vypít trochu čaje.

Nařizuje kuchyňskou minutku na vajíčka na měkko. Čtyři minuty... tak, a je to.

Nedotýká se testu. Pálí si rty čajem.

Dívá se na spáry mezi obkladačkami v kuchyni a uvažuje, co by tak mohla udělat k večeři.

Nečeká celé čtyři minuty, však to ani nemá cenu. Už teď je možné přečíst výsledek. Je těhotná.

Věděla to.

Háže test na dno koše se smetím. Seshora ho dobře přikrývá dalšími prázdnými obaly. Prozatím je to totiž její tajemství.

Už je jí líp.

Zhluboka se nadechne, vydechne. Věděla to.

Ten test byl vlastně jen tak pro ujištění. Už je to tady, stavidla jsou dokořán. Teď může myslet na něco jiného.

Už nikdy nebude myslet na nic jiného.

Podívejte se na jakoukoli těhotnou ženu: domníváte se, že přechází ulici, že pracuje, nebo dokonce že s vámi mluví. Omyl. Myslí na svoje miminko.

Nepřízná to, ale za těch devět měsíců neuplyne jediná minuta, aby nemyslela na svoje miminko.

Budiž, poslouchá vás, ale slyší vás špatně. Přikyvuje, ale ve skutečnosti je jí to fuk.

Představuje si ho. Pět milimetrů: zrníčko obilí. Centimetr: mušlička do polévky. Pět centimetrů: tamhle ta guma položená na pracovním stole. Dvacet centimetrů a čtyři a půl měsíce: její doširoka otevřená dlaň.

Není tam nic. Nic není vidět, ale ona si přesto často sahá na břicho.

Ale ne, nesahá na břicho, ale na Ně. Přesně tak, jako když přejíždí rukama po vláskách toho staršího. Je to stejné.

Řekla to manželovi. Vymyslela spoustu možných způsobů, jak mu to říct, aby to bylo pěkné.

Různé zrežírované scény, tóny hlasu, zpívejte na nebesích andělé, pastýři vytrubujte vesele... A nakonec nic z toho.

kdyby tak na mě někdo někde čekal

Řekla mu to jednou večer, potmě, když se jejich nohy proplétaly, ale jen tak, aby se jim dobře spalo. Řekla mu: jsem těhotná. A on ji líbnul na ucho. Sláva, aspoň nějaká odpověď!

Řekla to také svému druhému dítěti. Víš, v maminčině bříšku je miminko. Bráška nebo sestřička, tak jako u Petříkovy maminky. A ty budeš moct tlačit kočárek s miminkem, tak jako Petřík.

Nadzvedl jí svetr a zeptal se: kde je? To miminko tam není?

Přehrabala knihovnu, aby si znovu prolistovala *Čekáme dítětko* od Laurence Pernoudové. Trochu salátové vydání, v mezičase posloužilo švagrové i jedné kamarádce.

Nejdřív ze všeho si chce znovu prohlédnout fotky, které jsou uprostřed.

Kapitola se jmenuje: *Obrázky ze života před narozením*, od „vajíčka obklopeného spermii“ až po „šest měsíců: cucá si palec“.

Zkoumá ty malinkaté ručičky, kterými prosvítají žilky, a potom obočí, na některých snímcích je už vidět obočí.

Pak přeskočí přímo na kapitolu: „*Kdy porodím?*“ Je tam tabulka, která udává datum narození s přesností na jeden den. („Černá čísla: datum prvního dne menstruace. Barevná čísla: pravděpodobné datum porodu.“)

Tak to bychom tedy měli jedno miminko na devěťadvacátý listopad. Copak je devěťadvacátého listopadu? Zvedne oči a vezme si k ruce kalendář od kominíků, co visí vedle mikrovlnky... devěťadvacátého listopadu... svatého Saturnina.⁴

4 Saturnin – kachňátko z televizního seriálu, nenapravitelný dobrodruh (pozn. překl.).

Saturnin, no to je mi ale nadělení!, pomyslí si s úsměvem.

Odloží knížku kamsi do kouta. Je málo pravděpodobné, že by se k ní ještě vrátila. Protože pokud jde o to ostatní: jak se stravovat?, bolesti v zádech, pigmentové skvrny v těhotenství, strie, pohlavní styk, bude vaše dítě normální?, jak se připravit na porod?, pravda o bolesti atd... Na tohle všechno ona kašle, anebo přesněji, nezajímá ji to. Věří, že všechno dobře dopadne.

Každé odpoledne usíná vestoje a ke všem jídlům přikusuje obrovské nakládané okurky.

Před koncem třetího měsíce je čas na první povinnou prohlídku u gynekologa. Kvůli odběrům krve, papírům pro pojišťovnu, oznámení o těhotenství pro zaměstnavatele.

Jde tam o polední přestávce. Je rozechvělejší, než vypadá.

Znovu se setkává s lékařem, který přivedl na svět její první dítě.

Mluví spolu o tom i o onom: a co váš manžel, co práce? a ta přestavba bytu, jak jste pokročili? a co děti, škola? a tahle škola, myslíte si, že...?

Vedle vyšetřovacího lehátka je ultrazvuk. Uléhá. Obrazovka je ještě zhasnutá, ale ona z ní přesto nemůže odtrhnout oči.

Ze všeho nejdřív jí dává poslechnout tlukot toho neviditelného srdce.

Hlasitost je nastavená dost vysoko, rezonuje to po celé místnosti:

kdyby tak na mě někdo někde čekal

bum-bum-bum-bum-bum-bum.

Idiotka jedna, už má slzy v očích.

A pak jí lékař ukáže miminko.

Úplně malilinkatého človíčka, který hýbe ručkama a nožkama. Deset centimetrů a čtyřicet pět gramů. Velice zřetelně je mu vidět páteř, člověk by dokonce mohl počítat obratle.

Ona má určité pusu dokořán, ale neříká nic.

Doktor vtipkuje. Říká: ha ha, to jsem si mohl myslet, při tomhle zmlknou i ty nejukecanější!

Zatímco se obléká, doktor pro ni chystá složku s fotografiemi, které vyšly z přístroje. A ona, když o chvíli později sedí ve svém autě, otálí s nastartováním. Dlouze si ty fotky prohlíží, vrývá si je do paměti a tají se jí přitom dech.

Uběhly týdny a břicho jí narostlo. Prsa rovněž. Teď potřebuje podprsenku 80 C. K nevíře.

Zašla do obchodu pro nastávající maminky, aby si nakoupila oblečení ve své velikosti. Pořádně se tam rozšoupla. Vybrala si moc hezké a dost drahé šaty na svatbu své sestřenice, plánovanou na konec srpna. Lněné šaty s perleťovými knoflíčky odshora až dolů. Dlouho váhala, protože si není jistá, zda bude mít v budoucnu ještě nějaké další dítě. Za těchto okolností je to samozřejmě dost velká páłka...

Překoktává si to v hlavě ve zkušební kabině, zamotává se do finančních propočtů... Když odtamtud vychází, se šaty přes ruku a s váháním ve tváři, prodavačka nadhodí: ale udělejte si přece radost! Tak dobře, nebude to nosit dlouho, ale jaké potěšení!... A navíc, těhotným se přece

má ve všem vyhovět! Říká to žertovným tónem, ale marná sláva, je to dobrá prodavačka.

Přemýšlí o tom, když kráčí po ulici s tou velkou taškou, důkazem vlastní nerozvážnosti, v ruce. Chce se jí hrozně čurat. To je normální.

Navíc tahle svatba je pro ni důležitá, protože její syn půjde za družbu. Možná že vám to bude připadat hloupé, ale ona z toho má ohromnou radost.

Další příčinou nekonečných úvah je pohlaví dítěte.

Zeptat se, či nezeptat, zdali je to holka, nebo kluk?

Blíží se totiž pátý měsíc s druhým ultrazvukem, tím, na kterém se všechno ukáže.

V práci má spoustu nepříjemných problémů k řešení, každé dvě minuty se po ní chce, aby přijala nějaké rozhodnutí. Přijímá je. Je za to placená.

Ale pokud jde o tohle... neví.

U toho prvního chtěla, aby jí to řekli, to ano. Ale teď, teď je jí to tak ukradený, jestli to bude holka, nebo kluk. Úplně ukradený.

Tak jo, tak se teda nezeptá.

„Jste si tím jistá?“ táže se doktor. Už neví. „Tak poslouchejte. Já vám nic neřeknu a uvidíme, jestli něco uvidíte sama.“

Přejíždí jí pomalu sondou po břicho, natřeném gelem. Občas se zastaví, něco změří, komentuje, občas popojede rychle a s úsměvem a nakonec říká: v pořádku, můžete vstát.

„Tak co?“ ptá se.

Odpoví, že má určitou představu, ale že si tím není jistá. „A copak to je za představu?“ No... zdálo se jí přece,